

Betænkning. Det er derfor ikke en Tanke, som er opdukket som et nyt, et pludseligt Indfald, det er heller ikke, som Udvalgets højtærede Ordfører sagde, en Tanke, som først er kommen frem nu i den allersidste Time. Tværtimod, Beviset foreligger i Betænkningen fra forrige Samling for, at det er en gammel Tanke, at den har været til Behandling baade i Udvalget og ogsaa, tør jeg sige, privat med den højtærede Finansminister. Det er jo nemlig ikke underligt, at det er en gammel Tanke hos os. Thi i vort fleraarige Arbejde i Udvalget med denne Sag er det mere og mere gaaet op for os, at de store Fordele, som man i Begyndelsen ventede sig af de to Skatte-lovforslag, i Virkeligheden langt fra ville komme til at svare til Forventningerne. Det er jo saa, at der navnlig i visse Kredse har knyttet sig meget store Forventninger til disse Lovforslag; navnlig har der i disse Kredse været raabt meget højt og stærkt paa deres Gennemførelse. Men det turde være saa, at naar denne Gennemførelse virkelig finder Sted, vil det blive en alvorlig Skuffelse og ikke mindst netop for de Kredse, som raabte højest paa deres Gennemførelse. Og hvorfor? Fordi man netop i disse Kredse mener, at herved ville Kommunerne og det stærkt betyngede Hartkorns Byrder blive i høj Grad lettede, men samtidig glemmer, at Skatteyderne ville blive ved som hidtil at svare de samme Skatter, som overføres, og hvad værre er, glemmer, at der ved Siden af disse Skatter, som man beholder, vil blive opkrævet en ny Skat, nemlig en Formue- og Kapital-skat, en Skat, som muligvis endog vil overstige dem, som overføres til Kommunerne. De til Kommunerne overførte Dele af Stats-skatte ville jo andrage ca. 6 Mill. Kr.; og der er i alt Fald efter det Grundlag, som man er gaaet ud fra, al Rimelighed for at antage, at Indkomst- og Kapital-skatten vil indbringe ikke saa lidt mere.

Vort Ændringsforslag gaar derfor ud paa, at hvad der ad den Vej indgaar mere, til en vis Grad skal komme Kommunerne til gode, der jo sikkert trænge til det, trænge mere til det end Statskassen. Det er jo nemlig saa, at enhver Indkomstskat har en stigende Tendens i sig. Det er ikke blot, at den har det, naar Velstanden til-

tager, men selv uden en saadan Tiltagen stiger Indkomstskatten allerede af den Grund, at man efterhaanden bedre og bedre faar fat i Skatteydernes Indkomster. Et slaaende Bevis paa, hvor stærk Stigningen kan være, paa Staden Kjøbenhavn-ske Indkomstskat. For omtrent en Snes Aar siden gav denne en Indtægt af ca. 1 Mill. Kr. med et rundt Tal, medens den nu i de senere Aar har givet ca. 3 Mill. Kr. Ja, den er endog i Aar, hvis jeg ikke tager fejl, paa Staden Kjøbenhavn-s Budget opført med over 4 Mill. Kr. Det falder selvfølgelig ikke noget eneste Øjeblik min ærede Medforslagsstiller og mig ind at tro, at Stigningen i den almindelige Indkomstskat over hele Landet vil blive tilnærmelsesvis den samme, som jeg her har nævnt er Tilfældet med den kjøbenhavnske Indkomstskat. Men at der vil komme en Stigning, har jeg ikke nogen som helst Tvivl om, og denne Stigning kan blive saa stor, at der kan indtræde Forhold, der ere stik imod den Hensigt, som uomtvisteligt ligger til Grund for dette Forslag, saaledes som det er blevet opfattet af Befolkningen, idet Hensigten jo har været at lette Kommunerne deres Byrder. At Hensigten har været en saadan, fremgaar, forekommer det os, paa den mest uomtvistelige Maade af selve de Motiver, der ledsagede Lovforslaget ved dets oprindelige Fremsættelse. Ifølge disse Motiver erklærede Regeringen sig villig til at lade Statskassen bringe et Offer i dette Øjemed af indtil 800,000 Kr. om Aaret. Regeringen troede, at det var forsvarligt at yde et Offer for at komme Kommunerne til Hjælp. Men hvis nu ved en eventuel Stigning af Indkomstskatten det omvendte skulde blive Tilfældet, at der i Stedet for det tilbudte Offer fra Statskassens Side maaske endog blev en Gevinst i Millioner, saa forekommer det mig og min ærede Medforslagsstiller, at det vilde være ret urimeligt og omtrent det modsatte af det, der er Lovforslagets Hensigt. Jeg tror, at denne Eventualitet ligger ret nær, ligesom det ogsaa fremgaar af selve Motiverne. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier. Der staar her: „Det behøver næppe at siges, at en Beregning over, hvad en